

[ПРЕВОД-ИЗВАДОК]

...

ФАКТИТЕ

Жалителот, Г-дин. Роџер Гароди, е француски државјанин кој што е роден во 1913 година и живее во Шеневиерс сур Марн (Chennevières-sur-Marne). Тој е филозоф и писател како и поранешен политичар. Тој беше застапуван пред судот од страна на Г-ца И. Кутан Пејр (I. Coutant Peure), од Париската of the Paris Bar.

А. Околностите на случајот

Жалителот објасни дека тој напиша многу книги и есеи за, помеѓу останатото, историјата, филозофијата и Марксистичките прашања, но исто така и за религијата и дијалогот помеѓу цивилизациите. Поради фактот што тој беше политичар, марксистички хуманист и потоа Христијански хуманист, тој последователно премина во Исламот.

Фактите на случајот, како што тие се поднесени од страните, може да се резимираат на следниот начин:

Во декември 1995 година, Жалителот објави книга под наслов *Основачките митови на израелската политика*, која се дистрибуираше преку некомерцијални локации од страна на La vieille тауре издавачи и последователно беше повторно објавена на сопствен трошок на издавачот во април и мај 1996 година од страна на Самиздат Роџер Гароди (Samisdat Roger Garaudy). Помеѓу февруари и јули 1996 година беа поднесени четири кривични пријави, заедно со поднесокот за спојување на постапката, како граѓански страни, против Жалителот заради неговото негирање на злосторства против човештвото, објавување на изјави кои претставуваа расна клевета и за

поттикнување расна или верска омраза или насилство. Жалбите се однесуваа на различни делови од двете изданија на книгата и беа поднесени од страна на асоцијации од поранешни членови на Отпор, депортирани лица и организации за човекови права. Канцеларијата на истражниот судија започна четири судски истраги за секоја од четирите различни жалби. Други асоцијации последователно побараа да се приклучат кон постапката како граѓански страни. На 6 јуни 1996 година Јавниот обвинител на Париз исто така отвори судска истрага во врска со Жалителот под обвинение дека негирал злосторства против човештвото.

Во пет побарувања направени од страна на истражниот судија на 7 март 1997 година, Парискиот Трибунал од голема инстанца (*tribunal de grande instance*), го повика Жалителот на судење пред судот за пет различни прекршоци. Пет различни сетови на постапки беа покренати пред судовите. Постапките се однесуваа на две различни изданија на и на различни делови од книгата на Жалителот. Во секој стадиум на различните постапки судот донесе пресуда на истиот ден во текот на истото сослушување и секоја од страните ги адресираше по еднаш во врска со сите пет случаи. Судовите беа составени од истите судии кои што ги испитуваа петте случаи во секој стадиум но донесоа пет различни одлуки.

...

1. *Првиот сет на постапки, кои се однесуваа на Поглавјата 2 и 3, наречени “Митот за Судењата од Нуремберг” и “Митот за Холокаустот” последователно, од изданието од декември 1995 година (обвинение за дело: помагање и поттикнување на негирање на злосторства против човештвото)*

На 22 февруари 1996 година беше поднесено кривично обвинение и поднесок за спојување на постапката како граѓанска страна од страна на Националната Унија на здруженија на депортирани и затворени членови на Отпорот и Националната Федерација на депортирани и затворени членови на Отпорот за негирање на злосторства против човештвото. Жалбата беше поднесена не само против Жалителот, туку и против г-дин. Пјер Гилом (Pierre Guillaume), уредувачкиот директор на *La vieille taure*, за објавување на книгата на Жалителот во декември 1995 година, поглавја 2 и 3 (стр. 72 и 136) кои што беа предмет на жалба.

Базирајќи ја својата одлука на деловите 23, 24, шести пасус, 24 *bis*, 42 и 43 дел од Актот за слобода на медиумите од 29 јули 1881 година, еден од истражните судии на парискиот трибунал на висока инстанца (*tribunal de grande instance*) издаде наредба согласно која го осуди Жалителот г-дин. Пјер Гилом (Pierre Guillaume) на судење пред тој суд под обвинение дека негирал, потпомагал и поттикнувал негирање на злосторство против човештвото.

На 27 февруари 1998 година судот ги ослободи обвинетите од обвиненијата и ги отфрли тврдењата на граѓанските страни. Тој забележа дека “делот 24 *bis* [од Актот од 29 јули 1881 година] се однесува ... исклучиво на начините на објавување детерминирани во делот 23” и дека “поради тоа публикацијата претставува еден од составните елементи на злосторството”, судот заклучи дека “публикацијата мора да била докажана и истата мора да била припишана на обвинетиот”. Судот одлучи дека обвинителството не успеало да обезбеди доволно докази дека изданието од 1995 година било објавено во рамки на значењето на делот 23 на Актот од 29 јули 1881 година. Поради фактот што изданието не беше утврдено,

кривичното дело не беше утврдено и судот не ги разгледа елементите на обвинителството.

Жалителот имаше побарано од судот да упати прелиминарно прашање до Европскиот Суд за Човекови Права за компатибилноста на делот 24 *bis* на Актот од 29 јули 1881 година со Европската Конвенција за човекови права, особено со членот 10. Укажувајќи на фактот дека Конвенцијата имаше директна применливост во Франција, судот одлучи дека прелиминарното прашање на Жалителот не беше допуштено.

Јавниот обвинител и седум здруженија на граѓани поднесоа жалби против пресудата на Парискиот суд на голема инстанца. Во пресуда дадена на 16 декември 1998 година од страна на Парискиот Апелационен Суд тој ја отфрли пресудата на пониските судови и го осуди Жалителот на суспендиран рок од шест месеци затворска казна и парична казна во износ од 50,000 француски франци (FRF). Тој им додели на граѓанските страна оштета во износ од еден франк. На г-дин. Пјер Гилом (Pierre Guillaume) му беше изречена казна затвор со суспендиран временски рок од шест месеци и беше казнет со FRF 30,000. Судот исто така изрече објавување на известување во Службен весник за осудувањето на г-дин. Пјер Гилом (Pierre Guillaume) за објавување на книгата на Жалителот.

Базирајќи ја одлуката на делот 24 *bis* од Актот од 29 јули 1881 година и на референтниот текст на кој што се однесува, имено на членот 6 од Статутот на Нирембершкиот Меѓународен Воен Трибунал кој што ги дефинира злосторствата против човештвото, судот оцени дека се направени составни елементи на кривичното дело на негирање на злосторствата против човештвото.

Прво, судот оцени дека елементот на објавување е направен бидејќи книгата беше јавно објавена по плаќање на членарината.

Потоа тој го испита прашањето кое што беше покренато од страна на Жалителот во врска со компатибилноста на делот 24 *bis* на Актот од 29 јули 1881 година со членот 10 на Конвенцијата. Испитувањето поврди дека тој беше компатибилен со таа одредба, како што следи:

“Членот 10 од гореспоменатата Конвенција мора да се интерпретира во однос на одредбите на Членот 17 на таа Конвенција, согласно кој ниту една од неговите одредби не може да се интерпретира дека имплицира било какво право на активност или да се изведува некаков акт кој што е насочен кон уништување на правата и слободите кои што се дефинирани во Конвенцијата.

Прво, делот 24 *bis* спаѓа во рамките на 'потребните мерки во една демократска држава' за заштита на правата на другите, што е обезбедено со членот 10, поради тоа што тој се занимава со заштитата на жртвите на Нациските во однос на обезбедување и зачувување на нивната почит поради нивното сеќавање. Понатаму, еден сведок, г-дин. Финкелкраут (Finkelkraut), се осврна на 'навредливоста на негирањето на вистинските причини за страдањето на преживеаните и вистинските причини за смртта на починатите.'

Второ, делот 24 *bis* од Актот од 29 јули 1881 година е наменет за спречување или за казнување на негирањето на фактите кои беа предмет на последното рочиште изречени од страна на Нурембершкиот Меѓународен Воен Трибунал и се однесува на настани кои се тотално некомпатибилни со вредностите на Конвенцијата во однос на целите на членот 17.

Во однос на поднесокот базиран на *Lehideux u Isorni*, судот забележува дека Европскиот Суд два пати донесе одлука во врска со прашањето за употребливоста на членот 10 во однос на злосторствата против човештвото:

§ 47: '... [случајот] не припраѓа на категоријата на јасно етаблирани историски факти – како што е Холокаустот – чие што негирање или ревизија би се отстранило од заштитувањето на членот 10 од страна на членот 17.'

§ 53: 'Нема сомнение дека, како и секоја друга забелешка насочена против фундаменталните вредности на Конвенцијата, така и оправдувањето на про Нацистички насочената политика не може да се дозволи да ужива заштита која што е обезбедена во согласност со членот 10.'

Поради тоа, овој поднесок не може да биде успешен.”

Изразувајќи се како што е наведено подолу, судот процени дека се направени составни елементи на кривичното дело на негирање на злосторствата против човештвото :

“Имајќи ги во предвид дека произведените докази во рамките на случајот и поднесоците кои се пред судот, се чини дека намерата на г-дин. Гароди, во неговата книга е да се негира дека постои ‘конечно решение’, во смисла на уништување на луѓе, кое што било организирано во врска со Еврејското прашање. Тој исто така негира дека употребениот метод, кој што имаше за цел да ги испрати тие што не можат или кои повеќе не се во можност да работат во смрт во гасна комора и да ги запали нивните тела.

Демонстрацијата на г-дин. Гароди е структурирана околу две теми: испитување на условите во рамки на кои фактите беа изучувани и испитување на самите факти.”

Во врска со неговото испитување на условите во рамки на кои беа изучувани фактите, судот ги забележа следните работи:

“(i) Тривијализација на фактите: Во однос на еден настан на кој беше гледано како на исклучителен – т.е. на уништувањето на човечките суштества поради нивната припадност на една човечка раса – г-дин. Гароди прави неколку споредби со намера да се тривијализира злосторството, прво преку споредување на тој акт со акти за кои ги наведува како виновни сојузниците и, второ, преку влечењето на паралели со други историски настани.

Откако тој повтори неколку од Хитлеровите коментари за судбината која што требаше да биде резервирана за Евреите во Првата светска војна...и во врска со Втората светска војна ‘резултатот...би бил...уништување на Еврејската раса во Европа...’ (страна 76), Г-дин. Гароди наведува, на страна 81: ‘Ниту Черчил, ниту Сталин, ниту пак Труман не беа споменати како сторители на настаните. Ниту пак некој од сторителите на најлошиот стимулис за причинување на злосторство...стимулусот да се направи “геноцид”, во вистинската смисла на зборот овој пат, направени во 1942 година, а дадени во книгата на Американскиот евреин, Теодор Кауфман...’; потоа во фуснота и на страна 82: ‘... ниту Англо-Американските лидери одговорни за Дрезденските бомбардирања...ниту пак Труман, чинителот на атомската апокалипса во Хирошима и Нагасаки....не беа помеѓу обвинетите во Нурмбершките судења...’

Во однос на инволвираните броеви (на страна 138): 'Хитлеровата доминација е притоа некоректно опишана во извесна пропаганда како “погром” на кој Евреите беа примарните, ако не единствените, жртви. Тоа беше човечка катастрофа, која што, на жалост, не е без преседан бидејќи Хитлер се однесуваше со белците на ист начин како што тоа го правеа Европските колониалисти со “обоените” во текот на пет векови.

Пежорација на фактите: Во оваа книга, г-дин. Гароди ја иницира потребата за дебата: (страна 135) 'Се додека не постои академска и јавна дебата помеѓу специјалистите од еднаков калибар за извештајот подготвен од страна на инженерот Фред Лочер (Fred Leuchter), и Краков извештајот ... сомнежот па дури и скептицизмот ќе опстанат.' Овој процес, кој тој го презентира како историска точност, всушност е соединат со уште еден процес, кој, според употребените термини, се состои од прикажување на прашањето на системско и масовно уништување на Евреите како на измама. Притоа зборовите 'гасни комори', 'геноциди' и 'холокаусти' се ставаат во наводници и се презентирани како 'неочекувано алиби' ..., 'мит кој што е обвиткан со историја и со политичкото милје кои што е добиено од него', 'митот за шесте милиони убиени Евреи кој што стана догма со која се оправдува и му се дава светост (како што се иницира од самиот збор *Holocaust*) на секој акт на насилство (страна 85).

Иако зборот 'мит' може да претставува симболична репрезентација, од контекстот даден овде се чини дека се употребува со значење на невистина.

Авторот го користи истото размислување во врска со прашањето на гасни комори, во однос на 'спектарот на гасните комори' (страна 144), како и крематориумите: 'постојат крематориуми во сите големи градови, во Париз (гробиштата Пер Лашез - Père-Lachaise), во Лондон, и во сите поголеми главни градови и самото палење очигледно не претставува намера за убивање на луѓе' (страна 145). Оваа споредба ја отстранува било каквата асоцијација со нивната употреба во Нацистичките кампови.

Неговиот пристап е поддржан од навредливите коментари кои се однесуваат на извесен број на термини кои се споменуваат во однос на предметните настани. Филмовите на темата се опишани како 'Шоа бизнис' или 'измислени слики'. Судот ги сослуша поднесоците на страните во однос на потеклото на тој термин, но, што и да претставува тој, тој навистина се користи во предметниот случај со цел да ги опише предметните настани како измислица.

Дискредитација на релевантните институции и на доказите на сведоците: Г-дин. Гароди се повикува на Нурембершкиот Трибунал во таков однос со кој систематски го става под прашање неговиот легитимитет и ги минимизира неговите дела. Притоа и поднасловот на страна 72: 'Митот за Нурембершките Судиња'; на страна 73: 'Тоа не претставува меѓународен криминал поради фактот што тој е составен само од победници и, притоа, единствените кривични дела кои треба да бидат судени се оние кои што се направени од страна на оние кои изгубиле'; и на страна 112: 'победниците се преоблечени во судски облекувања.' Во однос на судењето во Ауштвиц, коо што се однесува на истите теми, се повлекува паралела на страна 110 со 'ловења на вештици' ...

Во врска со сликите кои што се наоѓаат во Албумот Аушвиц, кои г-дин. Гароди ги прикажа пред Судот повторно, 'тие исто така ја отфрлаат можноста дека таквите убиства би можеле да се случат во исто време во некој “таен” дел од “кампот” ' (страна 133).

Во овој контекст, извештајот од страна на инженерот Лочер (Leuchter), кој што го негира постоењето на гасните комори, е претставен како еден од единствените извештаи кои што “ако сериозно и јавно е дебатирани, би ставиле крај на контроверзијата”.

(iv) Оспорувајќи го значењето на зборовите како што се сеопфатно решение, крајно решение...: Одбраната ги толкува овие зборови секогаш како решение за кое ќе се бара алтернатива само после војната (страна 96 и 107). Освен тоа, тој заклучува дека единствената точна интерпретација на овие зборови е географска: депортација во Мадагаскар или на истокот од Европскиот континент.”

Во врска со порекувањето на злосторства против човештвото, судот ги направи следните наоди:

“Г-дин. Гароди ја порекнува природата на крајното решение и го заменува бројот на жртви Евреи и причината за нивната смрт.

- Имајќи ја предвид природата на крајното решение: Според гледиштето на Г-дин. Гароди, ‘...никој никогаш не бил способен да произведе доказ за тоа дека, за Нацистите, “крајното решение” за проблемот со Евреите значеше нивно погубување (страна 141).

Тој притоа наведува, што се гледа од извесен број на цитати од различни текстови дека ова решение всушност преставуваше нивно прибежиште:

- Имајќи го предвид писмо од Геринг до Хејдрих (Heydrich): “единственото крајно решение” кое што постои за ослободување на Европа од нејзините Евреи е нивното депортирање во се поголем број до војната (надевајќи се дека ние ќе победиме во неа) со што им се дозволува нив сите да бидат ставени во гето надвор од Европа (како прво сугерирано во Планот Мадагаскар)’ (страна 94).
- Имајќи го предвид документот кој што се ословува како Протоколот Ванес (Wannsee Protocol), кој што дава осврт за еден состанок на Нацистичките јавни лица: ‘Не постои прашање за гасни комори или за егзекутирање во овој документ, туку само за префрлување на Евреи во Источна Европа’ (страна 100).
- Имајќи го предвид документ напишан од страна на Хитлер: ‘... тој дефинира, уште порано, во 1919 година, ... што тој веќе имал опишано како негова “ултимативна цел”, “депортирање на Евреите”. Тоа беше неговата “ултимативна цел” се до неговата смрт, како што беше борбата против “Болшевизмот”, кој што ултимативно го доби подоброто од него’ (страна 227).
- Бранителот сугерира дека големата идеја за уништувањето на Евреите е неверојатна бидејќи тоа би било неефикасно: ‘Тој (Хитлер) е воден да мобилизира дополнителни трупи преку повлекување на работната сила на фабриките и тој наводно беше толку фатално опседнат со своите воени напори така што дури се насочи кон уништување на затвореници и Евреи, повеќе отколку да ги вработува нив, и тоа во нехумани услови, на неговите работни локации.’ Откако Хана Арендт (Hannah Arendt) укажа на ”лудата и имагинарна“ природа на

тој коментар, Г-дин. Гароди пишува, “Тоа што е уште повеќе е чудно е тоа дека луѓето кои се интелекти како Полиаков (Poliakov) или Хана Арендт (Hannah Arendt) имаа такви фикс идеи што тие не успеаа да ги преиспитаат нивните нереални теории” (страна 107 и 108) ...

– Имајќи го предвид бројот на жртви и причините за нивната смрт: во голем број на текстови од книгата на Г-дин. Гароди во исто време ги оспорува бројот на загинати Евреи, причината за нивната смрт и користењето на гасни комори за да ги убијат нив.

Имајќи го предвид бројот на жртви, на страна 85: ‘...ние ќе се обидеме да испитаеме една од невестините кои што сеуште, после скоро половина век, денес постои во најголем дел ширум целиот свет а не само на Средниот Исток: митот за шесте милиони Евреи кој што има постанато догма.’

Насловот на параграф на страна 136: ‘Митот за Холокаустот’

Според гледиштето на г-дин. Гароди, смртта била предизвикана од депортациите: ‘Тоа беше кога поголемиот број од нив највеќе се напаатија, не само на начинот на кој сите цивилизации патат во времиња на војна ... но исто така принудна работа ... да и служат на Германските воени напори ... На крај, епидемии, како што е тифус, сериозно ја оштетија концентрацијата на популација во камповите, кој што беше неухранета и доведена до ниво на истоштеност ... Поради тоа е потребно да се применат други методи за да се објаснат страшните случувања на смрт помеѓу жртвите на ваквиот третман...’ (страна 143).

Начинот на кој авторот го порекнува постоењето на гасни комори веќе беше наведен. Она што следи се примери на поспецифично порекнување.

На страна 145: '“Гасни комори ” притоа мораше да се додадат на крематориумите со цел да се етаблира догмата за уништување преку оган.'

На страна 236 (дел на текстот кој не беше вклучен во обвинението, туку беше посочен во врска со контекстот): 'Кога беше докажано, и покрај значителниот број на “очевидци” во врска со постоењето на “гасните комори ”, дека тие всушност никогаш не постоеле во Германија, тогаш стана неопходно, на сличен арбитрарен начин, да се продолжи со потврдувањето на нивното постоење во источните кампови како непорекнувачки идентичен доказ.'

Конечно, судот тврдеше дека:

Во текот на сослушувањата , Г-дин. Гароди беше поканет да се обрати на Судот во врска со сите прашања кои штотуку беа предмет на испитување. Ова беше сторено во однос на неговите претходни тврдења како пред истражниот судија така и пред судовите, кои што беа прочитани во целост пред судот.

Тој се придружуваше на содржината и значењето на тие искази, кои и самите ги потврдија деловите на текстот во врска со кои тој беше обвинет. Тој потврди, помеѓу останатите работи, дека целта беше да се води борба против ризиците предизвикани од Сионизмот.

Пред Судот обвинетиот повтори, помеѓу другите работи, дека не постои доказ дека конечното решение значеше уништување на Евреите,тој го порекнуваше постоењето на гасни комори во Аушвиц, и потврди дека ја оспоруваше бројката од шест милиони мртви. ...

Од гореспоменатите докази може да се утврди дека г-дин Роџер Гароди го направи делото на порекнување на злосторствата против човештвото.”

Жалителот се жалеше на делови на законот против таа пресуди. Во неговиот поднесок, со кој тој беше обвинет за порекнување на злосторствата против човештвото во рамки на значењето на делот 24 *bis* на Актот од 29 јули 1881 година, не спаѓаа во рамки на очекувањата овластени со членот 10 § 2 од Европската Конвенција за човекови права бидејќи неговата книга беше политичко полемичко дело која што немаше за цел некаква расистичка цел и немаше намера да го порекне постоењето на Нацистичките злосторства.

На 12 септември 2000 година Касациониот Суд ја отфрли жалбата поради следните основи:

“При утврдување на обвинетиот за виновен, на основите кои се репродуцирани во жалбата, за кривичното дело порекнување на злосторствата против човештвото во врска со неколку делови на текстови од неговата книга *Основачките Митови на Израелската политика*, Апелациониот Суд, кој не ги надмина границите на предметниот случај кој беше доведен пред него, ја оправда неговата одлука.

Имајќи ги во предвид условите кои беа употребени во текстовите кои беа предмет на жалба како и на други делови кои беа дел од

други делови на книгата, судиите правилно го евалуираа значењето и влијанието на предметните коментари.

Членот 10 од Европската Конвенција за човекови права, со кој се гарантира принципот на слобода на изразување, во неговиот втор параграф овозможува извесни рестрикции или казни, како што тие се предвидени со закон, кои претставуваат неопходни мерки во едно демократско општество за превенција на немирот и заштита на правата на другите. Тоа е целта на делот 24 *bis* од Актот од 29 јули 1881 година.

Конечно, порекнувањето на постоењето на злосторствата против човештвото спаѓа во рамки на одредбите на делот 24 *bis* од Актот од 29 јули 1881 година, дури и кога тоа е презентирано индиректно или во однос на искажување на сомнежи или по пат на инсинуации. Кривично дело е исто така направено онаму кадешто, во обидот да се утврди наводна историска вистина, целта е да се порекнат злосторствата против човештвото кои се сторени од страна на Нацистите против Еврејската заедница; тоа беше случај овде.

Притоа, поднесоците мора да бидат отфрлени.”

2. Вториот сет на постапки, кои се однесуваат на дванаесет делови на текстови од изданието април/мај 1996 година (дело за кое се обвинува: порекнување на злосторства против човештвото)

На 6 мај 1996 година Здруженито на синови и ќерки на депортирани Евреи од Франција поднесе жалба, заедно со поднесокот за отсуство за спојување на постапката како граѓанска страна, против издавачите на Самиздат Роџер Гароди (Samizdat Roger Garaudy) како и против

Жалителот за кривично дело за порекнување на злосторствата против човештвото. Жалбата се однесуваше на целото второ издание на книгата на Жалителот.

Откако беше доведен на суд пред Парискиот суд на голема инстанца по наредна од 7 март 1997 година, Жалителот потоа беше осуден.

На 27 февруари 1998 година судот го осуди Жалителот за порекнување на злосторствата против човештвото и го казни со парична казна во износ од FRF 30,000. На граѓанските страни им додели оштета од еден франк и компензација во износ од FRF 10,000. Откако ги испита релевантните делови на текстот, судот забележа:

“Притоа, се чини дека, далеку од тоа дека тој беше обвинет за политичка или идеолошка критика на Зионизмот и делувањата на државата Израел – критика која е совршено правно дозволена во согласност со легислативата која се однесува на слободата на изразувањето – или пак на давањето на објективен преглед на ревизионистичките аргументи и едвај повикувајќи, како што тој тврди, на 'јавна и академска дебата' за историскиот настан кои што настанал поради гасните комори, Роџер Гароди (Roger Garaudy) се приклучи кон таквите теории и тој се инволвира во едно активно и систематско порекнување на постоењето на злосторствата против човештвото кои беа направени против еврејската заедница, како што тоа беше сметано од страна на Нурембершкиот меѓународен воен трибунал.

Кривичното дело кое што спаѓа во рамки на делот 24 *bis* поради тоа може да се смета како направено.”

Жалителот, јавниот обвинител и четири граѓански здруженија се жалеа против пресудата на Парискиот суд на голема инстанца.

Во пресудата од 16 декември 1998 година, Парискиот Апелационен Суд ја потврди пресудата на понискиот суд и додаде суспендиран период на шестмесечен затвор. Судот ја базираше неговата одлука на база на размислување кои што беше аналогно на тоа во пресудата која што беше донесена на истиот датум во првиот сет на постапки.

Како во првиот сет на постапки, Жалителот се жалеше на Касациониот Суд против таквата пресуда.

На 12 септември 2000 година, Касациониот Суд ја отфрли жалбата поради идентични причини на оние на пресудата која што беше донесена на ист датум во првиот сет на постапки.

3. Третиот сет на постапки, кои се однесуваа на дваесет делови на текстови од изданието април/мај 1996 година (дело за кое се обвинува: порекнување на злосторства против човештвото)

По истрага отворена на барање на јавниот обвинител во Парискиот суд на голема инстанца, Жалителот беше доведен пред тој суд на судење со наредба од 7 март 1997 година.

На 27 февруари 1998 година, по испитување на деловите на текстовите во врска со кои Жалителот беше гонет, судот оцени дека тој е виновен за кривичното дело на порекнување на злосторствата против човештвото и го казни со парична казна во износ од FRF 50,000. На граѓанските страни им додели оштета од еден франк и компензација во износ од FRF 10,000. Судот исто така нареди објавување на оперативните одредби на неговата пресуда во Службениот весник на Француската Република. Жалителот, јавниот обвинител и пет граѓански здруженија се пожалија против таквата пресуда.

Во пресуда од 16 декември 1998 година, Парискиот Апелационен Суд ја разгледа гореспоменатата пресуда и додаде суспендиран рок од шестмесечен затвор. Судот исто така нареди објавување на објава за осудувањето на Жалителот во Службениот весник на Француската Република. Судот ја базира својата пресуда на размислување кое што е аналогно на тие од пресудите донесени на истиот датум во првиот и вториот сет на постапки. Како и во претходните две постапки, Жалителот се пожали до Касациониот Суд.

На 12 септември 2000 година, Касациониот Суд ја отфрли жалбата на истиот основ како и основите утврдени на истиот датум во првиот и вториот сет на постапки.

4. Четврд сет на постапки, кои се однесуваа на неколку делови на текстови од изданието април/мај 1996 година (дело за кое се обвинува: објавување на изјави на клевета на расна основа)

На 23 мај 1996 година Меѓународната Лига против Расизам и Антисемитизам (ЛИКРА) поднесе кривична жалба, заедно со поднесокот за спојување на постапка како граѓанска страна, против Жалителот за кривично дело клевета на група на лица на основ на нивната припадност или не припадност на етничка група, раса или религија. Во наредба издадена на 7 март 1997 година Жалителот беше изведен на судење пред Парискиот суд на голема инстанца.

На 27 февруари 1998 година судот, базирајќи ја својата одлука на деловите 23, 29, прв параграф, и 32, втор параграф, на Актот од 29 јули 1881 година по испитување на предметните текстови, одлучи дека Жалителот е виновен за кривично дело јавно клеветење на група на лица (еврејската заедница) и го осуди со парична казна во износ од FRF 20,000. На граѓанските страни им додели по еден франк оштета и компензација во вредност од FRF 10,000, FRF 5,000 и FRF 1.

Жалителот, јавниот обвинител и пет граѓански здруженија ја обжалија пресудата донесена од страна на Парискиот суд на голема инстанца.

Во пресудата донесена на 16 декември 1998 година, Парискиот Апелационен Суд ја разгледа гореспоменатата пресуда, притоа додавајќи суспендиран период од три годишна казна затвор и нареди исплат на FRF 20,000 на LICRA за правните трошоци кои беа направени.

Во својата пресуда, судот го имаше следниот наод:

“Спротивно на неговите [на Жалителот] обвинувања, обвинението за клеветење на еврејската заедница не се базира на критиката на политиките кои што се спроведуваат од страна на државата Израел – ретко споменати како такви, во предметната книга – туку на суштината на книгата која е конституирана во деловите на текстот кои што ја даваат основата за случајот на обвинителството. Експлицитната и потврдната цел на книгата е описот на она што авторот го нарекува 'основачки митови' на таа политика кои што се презентирани како намерни искривувања на историјата ('митот за шесте милиони') или мистификации кои служат на политички цели ... од страна на Зионистите ('Израелско-Зионистичките лоби групи во Франција и Соединетите Американски Држави') кои што беа 'главните добитници', со цел да ги легализираат сите нивни внатрешни и надворешни акти на насилство преку нивното поставување над законот и притоа доведувајќи го во опасност светското единство и мир.”

Судот оцени дека предметните делови на текстот, без разлика дали се гледаат издвоено или како целина – целата книга, “сериозно и наштетија[туваа] на еврејската заедница како целина, како што правилно тоа беше одлучено од страна на пониските судови”. Според

мислењето на судот, дискриминаторната употреба на терминот “Зионист”, “Еврејски глас”, “Еврејско лоби”, “Израелско” или “Државата Израел” во книгата на Жалителот, и особено во деловите на текстовите кои што беа предмет на жалба, беа користени со намера да се збунат читателот. Според мислењето на судот, “таквата забуна, имајќи го во предвид интелектуалното ниво и во однос на влијанието кое што обвинетиот го тврдеше, особено на Блискиот Исток, упатувајќи како што тоа тој го правеше, на дваесет и петте преводи на предметната книга, имаа цел која што навистина беше таа што се рефлектираше во обвинението: наштетување на честа и репутацијата на таа заедница”.

Жалителот се жалеше на делови на законот против таквата пресуда. Во неговиот поднесок, тврдењето за “лобирање”, што претставуваше законска активност, излезе надвор од обвинението за клеветата.

На 12 септември 2000 година Касациониот Суд донесе пресуда, со која ја отфрли жалбата на база на следните основи:

“При утврдувањето на обвинетиот за виновен за кривичното дело, судиите делуваа во согласност со основите кои што се репродуцирани во жалбата.

Во однос на таквите искази, судиите не ги надминаа границите на случајот како што тоа им беше префрлено и тие правилно го оценија значењето и влијанието на коментарите кои што беа предмет на поплаката.

Предлагајќи дека заедницата која што се наведува во делот 32, втор параграф, од Актот од 29 јули 1881 година која што беше инволвирана во 'лобирањето' со цел да се оправдаат актите на насилство 'доведувањето во опасност на светското единство и

мир' – им наштетува на честа и репутацијата на таквата заедница и води кон реализација на кривичното дело кое што е наведено во и е казниво според гореспоменатите одредби.

Интересите заштитени со таквата одредба и оние кои што се заштитени со одредбата во согласност со која порекнувањето на злосторставата против човештвото претставуваат кривично дело се различни по природа. Тие не се однесуваат нужно на истите лица или истите групи на лица и како резултат на тоа двете дела, кога и за двете е покренато обвинение, не претставуваат плуралитет на кривични дела во однос на истиот кривичен акт.”

5. Пети сет на постапки, кои се однесуваат на неколку делови на текстови од изданието април/мај 1996 година (дело за кое се обвинува: објавување на изјави на клевета на расна основа и предизвикување на расна омраза)

На 1 јули 1996 година Движењето против Расизмот и за пријателство помеѓу народите (МРАП) поднесе кривична жалба, заедно со поднесок за придружување кон постапките како граѓанска страна, против Жалителот за јавно клеветење на група на луѓе на основ на нивна припадност или не припадност на одредена етничка група или раса и предизвикување на дискриминација, омраза или насилство против група на луѓе на основ на нивното потекло или припадност на одредена етничка група или раса. Со наредба од 7 март 1997 година Жалителот беше изведен пред суд пред Парискиот суд на голема инстанца.

На 27 февруари 1998 година, базирајќи ја неговата одлука на деловите 23, 24, шести и седми параграфи, 29, прв параграф, 32, втор

параграф, 42 et seq., судот го ослободи Жалителот за предизвикување на расна дискриминација, омраза или насилство, но го осуди за јавно клеветење на група или лица, имено за Еврејската заедница. Жалителот беше казнет со парична казна во износ од FRF 20,000 и судот ги награди граѓанските страни со оштета во износ од еден франк.

Судот го ослободи Жалителот за првото кривично дело на основ на тоа дека, иако “и во двата текста кои што се наведени во обвинението авторот ја издвојува...Еврејската заедница на основ на тоа дека наводно значително влијаела на медиумите и нејзината моќ за “манипулација” на јавното мислење,” со цел да се направи кривичното дело за предизвикување во согласност со...делот 24, шести параграф, на Актот за [Слободата на] Медиумите,[беше] потребно за наведениот текст, како во однос на неговото значење и неговото влијание, да ја предизвика јавноста на дискриминација, омраза и насилство”. Судот заклучи дека во текстовите немаше ништо кое “предизвикува[ше] или пак ги охрабри читателите да прифатат однесување или чувства кои што би биле казниви според Актот”.

Сепак, судот го обвини Жалителот за јавно клеветење за употреба на терминот “Шоа бизнис” во неговата книга на следните основи:

“При асоцирањето на терминот 'бизнис' си зборот 'Шоа' (што значи 'катастрофа') со кој Евреите укажуваат на геноцидот кој што тие го претрпеле за време на Втората Светска Војна, и со изразувањето на сомнежи во однос на тоа дали такво нешто навистина се случило, обвинетиот предлага, во овој дел на текстот, дека Евреите лажно фабрикувале докази за вистината и опсегот на геноцидот заради финансиски придобивки.

Таквото тврдење несомнено му наштетува на честа и репутацијата на целата Еврејска заедница.”

Жалителот, јавниот обвинител и четири граѓански здруженија ја обжалија пресудата на Парискиот суд на голема инстанца.

Во пресудата од 16 декември 1998 година Парискиот Апелационен Суд го стави настрана ослободувањето на Жалителот на основ на предизвикување на расна дискриминација и омраза и ја потврди неговата осуда за јавно клеветење. Жалителот беше осуден на суспендиран период од три месеци затворска казна и парична казна во износ од FRF 20,000.

Во однос на кривичното делот предизвикување на расна дискриминација и омраза, судот изрече дека:

“... се работи токму за Еврејската заедница која што е таргетирана со предметните делови на текстот а не само поддржувачите на политиките на Државата Израел. Таа заедница јасно е обвинета за формирањето на малцинство кое што е концентрирано во областите како што се политиката, медиумите, радиото, телевизијата и издаваштвото кои се способни за колизија и вршење на влијание кое што е непропорционално на нејзините бројки и за манипулација на јавното мислење во поддршка на интересите кои таа ги брани.

Преку создавање на впечаток кај читателите дека тие се манипулирани од страна на категорија која што претставува 2% од Француската популација која што делува како таен диригент, авторот не може а да не охрабри предизвикување на чувства на

одбивност и омраза спрема тој сегмент на општеството, во овој случај на Еврејската заедница.

Споменатите коментари не мора да содржат примеси на предизвикување на омраза, насилство или дискриминација. Доволно е, за да може да се стори кривичното дело, деловите на текстот да бидат во насока на предизвикување на таквите чувства”

Жалителот поднесе жалба во врска со делови на законот против таквата пресуда.

На 12 септември 2000 година Касациониот Суд ја отфрли жалбата врз база на следните основи:

“Преку прогласувањето на обвинетиот за виновен, на основите кои се репродуцирани во жалбата, за кривичните дела за јавно клеветење на група на лица на основ на нивното потекло, нивната припадност или неприпадност на поделена етничка група, нација, раса или религија и за предизвикување на омраза или насилство против група на луѓе, на основ на неколкуте делови на текстови од Основачкиот мит за израелската политика, Апелациониот суд, кој што не ги надмина ограничувањата на случајот кој нему му беше доделен, правилно го оцени значењето и влијанието на предметните коментари и сметаше дека сите елементи на кривичните дела – како во однос на *actus reus* така и во однос на *mens rea* – беа направени.”

б. Околности блиски на петте сетови на постапки

(а) Поднесоци за спојување на постапката

Жалителот се пријави пет пати на Парискиот Апелационен Суд за да се здружат постапките, притоа надевајќи се на фактот дека петте

случаи се однесуваа на истата книга и беа предмет на истото сослушување. Во неговиот поднесок, причината за разгледување на секој случај поодделно беше да се попречи уживањето на правата на одбраната и да се обезбеди обвинение без дополнителни преттекстови.

Судот пет пати ја отфрли пријавата. Тој сметаше дека постапките против Жалителот, “иако тие се однесуваа на истиот автор, тие инволвираа две различни изданија на истото дело; причината за иситте да се држат одвоено беше дека неколку различни сетови на постапки беа покрената од страна на јавниот обвинител и од страна на [различните] граѓански страни, секоја од кои се осврна на ... различни делови на текстови или текстови со различни влијание”. Во секој случај, судот ја презеде следната мерка: “Од друга страна, страните беа информирани дека сите судски досиеа ќе бидат прикачени на секое одделно досие, како што всушност беше и случај за сите претходни истражни мерки.”

Петте суспендирани затворски казни беа изречени да течат последователно. Паричните казни (во вкупен износ од FRF 170,000) всушност беа кумулативни, како што беа и износите кои што требаше да се исплатат на граѓански здруженија (во вкупен износ од FRF 220,021).

(b) Зголемување на казната по жалба

Во своите пет пресуди Парискиот Апелационен Суд одлучи да изрече потешка казна за Жалителот отколку таа што беше изречена од страна на *трибуналот на голема инстанца* на основ на тоа дека пресудата би требало да се утврди “врз база на сериозноста на стореното кривични дело и статусот на престапникот”. Судот ценеше дека кривичните дела со кои што Жалителот беше обвинет беа особено сериозни и дека тие беа еднакви “всушност на унуштувањето на

вредностите на кои што се базирани борбата против тероризмот и особено анти-семитизмот”, и дека “авторот ги испревртува[ше] неговите коментари на таков начин кој имаше за цел да ја дискредитира Еврејската заедница како целина, да предизвика нетрпение спрема истата преку неговото впуштање во ревизионистички теории...и не само да ги омаловажи вредностите на предметната заедница тука и универзалните вредности на нашата цивилизација”.

Во однос на статусот на авторот, судот при утврдување на казната ја зеде во предвид позицијата на Жалителот како признат академик во Франција и во странство, како и неговата одговорност како поранешен предавач и политичар и од неговата очигледна намера да предизвика меѓународно влијание, особено на Блискиот Исток.

...

В. Значајно домашно право

1. Акт за слободата на медиумите од 29 јули 1881 година

(а) Делови 23, 24, 24 bis, 29 и 32

Дел 23

“Онаму каде што е направено кривично дело од големи размери, оној кој што, преку иницирајќи говори, викања или закани на јавно место или на состанок, или пак преку пишан или печатен начин, преку цртење, натпис, слика, амблем, појава, или било кој пишан, изречен или нацртан облик продава или дистрибуира, нуди за продажба или изложува на јавно место или состанок, или преку плакар или постер поставен на јавен дисплеј, директно и успешно

предизвикува други да го направат споменатото кривично дело од големи размери ќе биде казнет како да бил соучесник на истото.

Оваа одредба исто така ќе се однесува онаму каде што предизвикувањето е придружувано само со обид за правење на кривичното дело, како што е дефинирано во членот 2 од Кривичниот Законик.”

Дел 24

Секој оној што, преку еден од начините опишани во претходниот дел, директно но неуспешно поттикнал друго лице да стори едно од следните кривични дела ќе биде казнет со затворска казна во времетраење од пет години и парична казна во износ од FRF 300,000:

1° намерно убиство, намерни телесни повреди или сексуален престап како што тие се дефинирани во Книга II од Кривичниот Законик ;

2° кражба, изнуда или намерно уништување, штета или вандализам кои што претставуваат опасност за луѓето како што се дефинирани во Книгата III од Кривичниот Законик .

Оние кои што, на ист начин, директно или индиректно поттикнале некој друг да предизвикаат кривично дело од големи размери против фундаменталните интереси на една нација како што тоа го дефинира Насловот I од Книга IV од Кривичниот Законик ќе бидат предмет на истите казни.

Секој оној кој што, преку едно од средствата определени во Дел 23, има направено јавна одбрана на кривичните дела кои што се

наведени во првиот параграф, воено злосторство, кривично дело против човештвото или кривично дело од големи размени на соработка со непријателот ќе биде одговорен за истата казна.

Секој оној што, на истиот начин, директно предизвикал некој друг да стори терористички акт како што тоа е дефинирано во насловот II од книгата IV од Кривичниот Законик или јавно го бранел таквиот акт, ќе биде предмет на казна која што е дефинирана во првиот параграф.

Секој оној кој што се впушта во субверзивно извикување или пеење на јавно место или на собир, ќе биде предмет на парична казна опишана за кривични дела од класа 4.

Секој оној кој што, преку едно од средствата определени во Дел 23, предизвикува друг на дискриминација, омраза или насилство против лице или група на луѓе на основ на нивното потекло или припадност или не припадност на една посебна етничка група, нација, раса или религија ќе се здобие со затворска казна во времетраење од една година или парична казна во износ од FRF 300,000 или само една од тие казни.

Онаму кадешто е обезбедена осуда за едно од кривичните дела определени во следниот параграф, судот исто така може да нареди

1° на престапникот да му бидат одземени правата наведени во 2° и 3° од членот 131-26 од Кривичниот Законик во период од максимум пет години, онаму кадешто е вклучена одговорноста на престапникот во согласност со Дел 42 и Дел 43, прв параграф, на овој Акт или согласно првите три параграфи на Дел 93-3 од Актот за Аудиовизуелна Комуникација од 29 јули 1982 година (бр. 82-652);

2° одлуката да се објави или да се стави на дисплеј во согласност со членот 131-35 од Кривичниот Законик .”

Дел 24 bis (создадени согласно Закон бр. 90-615 од 13 Јули 1990 година)

“Секој оној кој што го порекнува постоењето на едно или повеќе злосторства против човештвото како што тие се дефинирани во членот 6 од Статутот на Меѓународниот Воен Трибунал кој што е додаден на Лондонскиот договор од 8 август 1945 година кои што се сторени или од страна на членови на организација која што се смета за криминална во согласност со членот 9 од Статутот или од страна на лице кое се смета за виновно за такви злосторства од страна на Француски или меѓународен суд, ќе биде предмет на казни кои што се дефинирани во Дел 24, шести параграф.

Судот исто така може да нареди

1° одлуката да се објави или да се стави на дисплеј во согласност со членот 131-35 од Кривичниот Законик.”

Дел 29

“Ќе претставува клевета да се даде било каква изјава или тврдење за некаков факт кој што наштетува на честа и репутацијата на лицете или човекот на кој што се однесува фактот. Директната публикација или репродукција на таквата изјава или тврдење ќе претставува кривично дело, без разлика дали е изразен во провизорни термини или ако е даден за лице или човек кој што не е јасно наведен туку може да се идентификува преку дадените

говори, извици, закани, пишан или печатен материјал, плакари или постери. Ќе претставува навреда да се користи навредлив или срамотен јазик или критика која што не содржи тврдења на факти.”

Дел 32

“Клеветење на даден поединец преку начини кои се дефинирани во Дел 23 ќе биде казниво со парична казна во износ од FRF 80,000. Клеветење на ист начин на лице или група на луѓе на основ на нивното потекло или припадност/не припадност во одредена етничка група, нација, раса или религија ќе биде казниво со затворска казна во времетраење од една година и со парична казна во износ од FRF 300,000 или само со една од наведените казни.

Онаму каде што е осигурана осуда за едно од кривичните дела наведени во наредниот параграф, судот исто така може да нареди

1° одлуката да се објави или да се стави на дисплеј во согласност со членот 131-35 од Кривичниот Законик.”

(b) Студии на случај на Касациониот Суд

Во пресуда донесена на 24 октомври 1989 година, Касациониот Суд го искажа следното:

“Имајќи предвид дека објавувањето претставува елемент според кој е сторено кривично дело против медиумската легислатива, секоја репродукција во објавен периодичник на текст кој веќе е објавен ќе претставува, без разлика на јазикот на кој што е напишан, понатамошно кривично дело; поради тоа, без да се загрозува правилото *non bis in idem*, ре- објавувањето ќе го изложи сторителот на кривична постапка, без разлика на тие сторители кои

веќе се во постапка по иницијалното објавување” (*Кривичен Билтен* бр. 428)

2. Закон за Кривична Постапка

(а) Спојување на постапката

Член 387

“Онаму каде што се очекува од судот да решава по неколку сетови на процедури кои се однесуваат на поврзани факти, може судот да побара истите да бидат споени на негово барање или на барање на јавниот обвинител или на една од страните.”

In a judgment of 24 October 1989 Касациониот Суд held:

“The *non bis in idem* rule does not apply where the acts giving rise to the first set of proceedings are not legally or factually identical to the facts relating to the second set of proceedings.” (*Bulletin criminel* no. 211)

...

3. Кривичен Законик

Член 5

“Во случај на осудување за неколку сериозни кривични дела или за помалку сериозни кривични дела, ќе се употреби само најтешката казна за едно од поединечните кривични дела.”

Оваа одредба беше укината на 1ви март 1994 и беше заменета од следните одредби:

Член 132-2

“Постои зголемена концентрација на кривични дела онаму каде што е направено дополнително кривично дело пред сторителот да биде конечно осуден за претходното кривично дело.”

Член 132-4

“Онаму каде што, во одделни постапки, обвинетиот е осуден за неколку кривични дела, казните ќе се отслужат последователно до статутарното ограничување за најсериозните кривични дела. Сепак, казните од ист вид може да се нареди да бидат отслужени последователно, во целост или делумно, или од последниот суд кој што го обработувал случајот или во условите кои што се наведени во Законот за кривична постапка.”

...

ЖАЛБИ

1. Потпирајќи се на Член 6 § 1 од Конвенцијата, Жалителот достави поднесок дека неговото право на сослушување од страна на непристрасен трибунал е повредено. Тој тврдеше дека судовите систематски ги отфрлаа неговите поднесоци на одбрана поради условите во кои се спроведуваа постапките и дека на нефер начин го ставаа во неповолна позиција кога го бранеше неговиот случај. Жалителот се обиде да подвлече дека постапките беа известувани од страна на медиумите во тензишна и непријателска средина. Тој тврдеше дека беше предмет на валкана кампања и судење од страна на новинарите кои што имаа за цел да ги прикажат како лажни, да ги

извитоперат и дискредитираат деловите од неговата книга и да го претстават како ревизионист. ...

2. Жалителот се жалеше, по однос на Член 6 § 1 од Конвенцијата и Член 4 од Протоколот Бр. 7, за кршење на правилото *non bis in idem* на сметка на одбивањето од страна на француските власти да ги соединат петте сетови на постапки. Во неговиот поднесок, одлуката одделно да се разгледуваат петте случаи и покрај фактот што тие се однесуваа на само еден поединец и само на една книга, претставуваше вештачка вежба која што беше превземена со цел да се обезбедат повеќекратни пресуди.

Според Жалителот, истовременоста на постапките и пресудите, од коишто три беа обезбедени врз база на истата кривична класификација, дополнително го поттикнаа предметното загрозување на правото. Преку злоупотребата на нивната моќ на ексклузивна јурисдикција, тој тврдеше дека притоа, француските судови го загрозија неговото право на фер правично судење.

...

5. Потпирајќи се на Декларацијата за човековите права, Францускиот устав и Европската Конвенција за човекови права, Жалителот се жали на дел 24 *bis* од Актот од 29 јули 1881 година (вметнат од страна на Актот од 13 јули 1990 (познат како “*loi Gayssot*”)), врз кој се базираат првите три сета на постапки. ...

6.a. Жалителот се жалеше дека француските судови не ја сфатија моќта на неговата книга. Тој тврдеше дека никогаш не ги порекнувал Нацистичките злосторства против Евреите во нивната книга или пак дека тврдел дека тие претставуваа злосторства против човештвото. Во неговиот поднесок, книгата беше дел од студија која што тој имаше за

цел да ја направи на трите главни монотеистички религии: по испитување на Романскиот католички и исламскиот фундаментализам, тој имаше намера да ја прошири неговата студија на политичкиот Сионизам, кој што тој го сметаше како форма на фундаментализмот. Без да тврди дека е историчар, тој тврдеше дека имаше намера да напише политичко дело кое што го предизвикува Сионизмот и кое ја критикува колонијалната политика на Државата Израел, но не и Еврејската судбина или Јудаизмот. Поради фактот што, во неговото тврдење, неговата книга беше фокусирана на политичка критика на Сионизмот без да се впушта во било какво расистичко или анти-семитско размислување, тој не може да се смета дека е ревизионер и требаше да има целосно право да ги искористи неговите слободи на изразување и мислење. Тој се потпре на членот 9 и 10 од Конвенцијата. Таквиот начин на размислување го зацврсти целосното аргументирање на Жалителот.

b. Жалителот се жалеше дека анализата на Апелациониот Суд на историските референци содржани во Дел 24 *bis* од Актот од 29 јули 1881 година, имено Член 6 од Статутот на Меѓународниот Воен Трибунал кој што е во прилог на Лондонскиот договор од 8 август 1945 година кој што ги дефинира злосторствата против човештвото. Во неговиот поднесок, Апелациониот Суд требаше да го потврди неговото испитување на содржината на член 6 наместо да го прошири испитувањето на проверување на предметните делови во однос на други одреди и на материјалното право т.е. Кривичниот Законик и на извадок од пресудата на Нурембершкиот Трибунал за гонењето на евреите и на давањето подробности кои беа користени за да се стигне до “конечно решение”. Жалителот ја оспоруваше интерпретацијата на историјата, која што, како што тој наведе, Апелациониот Суд се обиде да ја наметне преку тоа што го сметаше за кривично дело

искажувањето на алтернативно мислење, вклучително и неговото. Потпирајќи се на членовите 9 и 10 од Конвенцијата, тој тврдеше дека него му беше оневозможено слободно да го изрази неговото мислење.

7. Понатаму, Жалителот тврдеше дека, во согласност со членовите 9 и 20 од Конвенцијата, дека не беа сторени составните елементи на кривичното дело порекнување на злосторствата против човештвото.

а. Во однос на тривијализацијата на фактите, Жалителот тврдеше дека тој не беше единствениот автор кој што прави паралели помеѓу гонењето на Евреите и истото во однос на други народи. Тој тврдеше дека имаше за цел да ги потврди правата на сите луѓе, што е далеку од тривијализација на расистички и анти-семитски акти, вклучително и на не – еврејските народи, да не бидат предмет на прогон и да се третираат подеднакво, како и да го демистифицира Сионизмот, концепт кој, според него, беше употребуван од страна на Израел со цел да се оправда прогонот на Палестинците. Во неговиот поднесок, тој никогаш не ги порекна злосторствата на Хитлер против Евреите и тој се осврна на бројни делови во неговата книга како пример за тоа.

б. Во однос на употребата на извесни изрази, тој тврдеше дека Апелациониот Суд произволно ги отфрлил неговите поднесоци во однос на потеклото на терминот “Шоа бизнис”, а го осудил за неговата употреба. Тој тврдеше дека тој не беше тој кој што го “измисли” изразот или пак дека е единствениот кој што истиот го користел. Тој исто така тврдеше дека Апелациониот Суд го интерпретираше изразот “измислени сликовни исечоци” – кој се користеше во однос на филмовите за Шоа – надвор од контекст, додека единствените филмови на кои тој имаше намера да укаже беа Сионистичките пропагандни филмови, кои беа посебна категорија.

c. Во однос на дискредитацијата на институции, Жалителот тврдеше дека тој едвај се впуштил во критична анализа на Лондонскиот договор, Статутот на Меѓународниот Воен Трибунал и судењето на Аушвиц. Со помош на историската ретроспектива, која му овозможи да ги разбере фактите со поголема објективност, тој имаше за цел, според неговото тврдење, без никакви ревизионистички намери, да се спротивстави на употребата на пропагандата да се лимитира на историска меморија само на една категорија на жртви, која што тој ја нарекуваше “апартхејд на мртвите”. Тој сметаше дека Апелациониот Суд всушност промовираше и се обидување на ги наметне неговите сопствени убедувања, кои што беа во колизија со книгата и не успеаја да ја земат во предвид нејзината вистинска цел.

d. Во однос на сомневањето на природата на конечното решение, Жалителот аргументираше дека, без разлика на пресудата на Нурембершкиот Трибунал, точното значење на терминот “конечно решение” и постоењето на одлука за негова имплементација секогаш ќе биде предмет на дебата помеѓу историчарите. Тој, притоа, сметаше дека тој, во тој поглед, имаше право слободно да го изрази своето мислење на дадената тема и тој тврдеше дека Апелациониот Суд, со тоа што како единствен референтен критериум при неговото осудување го зеде она “што беше мислење на Нурембершките судии” тој му го загрози “принципот на правдата и судот не беше непристрасен при неговото утврдување на проблемот кој се појави”. Тој исто така тврдеше дека Апелациониот Суд на нефер начин ги испреврти деловите на текстовите од книгата на која тој се осврна во неговата пресуда.

e. Во однос на испитувањето на бројот на жртвите и причината за нивната смрт, Жалителот тврдеше дека бројката од шест милиони

мртви Евреи во текот на Втората Светска Војна беше претерана со цел да се прикажат нацистичките злосторства како најлошиот геноцид во историјата на човештвото на штета на останатите жртви како што тоа се Словените, хомосексуалците и Циганите; тој тврдеше дека официјалната бројка на починати во Аушвиц е намалена за две третини и тој го споменуваше тој аспект во неговата книга со единствена цел да прикаже дека хоророт на нацистичкиот геноцид не лежеше во бројките, туку во “неоправданото страдање”, кое што “не може да се порекне”.

f. Во однос на постоењето на гасни комори, Жалителот тврдеше дека тој едвај направил референца на документи кои тој ги сметал за релевантни (извештајот подготвен од страна на инженерот Лочер (Leuchter), Извештајот Краков, писмо од г-дин Пинтер). Во неговиот поднесок, тој не може да се смета за ревизионист поради цитирањето на тие документи.

8. Потпирајќи се на членовите 9 и 10 од Конвенцијата, Жалителот тврдеше дека составните елементи на кривичното дело објавување на изјави кои претставуваат расна клевета не беа сторени. Повикувајќи се на деловите на текстото кои што беа испитувани во петтиот сет на постапки, Жалителот продолжи да тврди дека терминот “Шоа бизнис”, кој што тој не беше првиот кој што го употребил, не беше користен во неговата книга со цел да се порекне геноцидот. Апелациониот Суд, тој тврдеше, дека ја испреврти неговата работи и дека истата ја интерпретираше субјективно, парцијално и на нефер начин.

9. Потпирајќи се на член 10 од Конвенцијата, Жалителот тврдеше и понатаму дека составните елементи на кривичното дело за

поттикнување на расна дискриминација, омраза и насилство не беа сторени.

Тој тврдеше дека терминот “лоби” беше користен во деловите на текстови кои беа предмет на испитување во рамки на петтиот сет на постапки со цел да се критикуваат методите употребени од страна на Зионистичкото лоби а не за да го нападат Јудаизмот како таков. Во неговото мислење, Апелациониот Суд ги извади предметните делови на текстови од нивниот оригинален контекст и им даде спротивна интерпретација на онаа која што беше планирана. Судот го осуди него на основ на таа интерпретација и притоа му го прекрши неговото правно на слобода на изразување.

...

ЗАКОНОТ

Жалителот се жалеше на загрозување на неговото право на слобода на изразување како што тоа беше гарантирано во согласност со член 10 од Конвенцијата, кој што обезбедува дека:

“1. Секој има права на слобода на изразување. Ова право ќе ја вклучи и слободата да се има мислења и да се примаат и даваат информации и идеи без вмешување на јавни власти...

2. Употребата на овие слободи, поради фактот што таа во себе носи одговорности и должности, може да биде предмет на такви формалности, услови и ограничувања или казни како оние опишани со закон и кои што се нужни во демократските општества, во интерес на националната безбедност, територијалниот интегритет или јавната безбедност, за

заштита од немири или злосторства, за заштита на здравјето или моралите, за заштита на репутацијата или правата на другите ...”

Тој тврдеше дека француските судови погрешно ја разбрале суштината на неговата работа. Според него, неговата книга не порекнуваше дека нацистите сториле кривични дела против Евреите или пак дека тие претставуваа злосторства против човештвото, туку таа претставуваше политичко дело чија што главна причина беше да се критикуваат политиките на Државата Израел. Поради тоа тој сметаше дека не треба да се гледа на него како на ревизионист и дека кривичните дела за кои што тој беше осуден не беа сторени. Според него, можеше да се заклучи дека неговите кривични пресуди беа еднакви на неосновано мешање на користењето на неговото право на слобода на изразување.

Тој исто така се жалеше на Дел 24 *bis* од Актот од 29 јули 1881 година, кој служеше како основа за првите три сетови на постапки. Во неговиот поднесок, таа одредба создаде механизам за цензура кој што неправилно ја ограничи слободата на изразување. Тој се потпре на член 17 од Конвенцијата, кој обезбедува дека:

“Ништо во Конвенција[та] не може да се интерпретира дека повикува на некоја држава, група или лица на нивното право да се впуштат во некаква активност или да изведуваат некаков акт кој што е насочен кон уништување на било кое право или слобода кои што тука се дефинирани или пак да го ограничат истите во поголем обем отколку што тоа го дозволува Конвенцијата.”

Судот сметаше дека последната жалба е многу блиску до претходната во врска со наводното кршење на правото на слобода на изразување на Жалителот и мора притоа да се оценува како дел од неговото утврдување на тоа тврдење.

Владата ја оспори аргументацијата на Жалителот. Нивниот првичен поднесок беше дека апликацијата треба да се смета недопуштена во согласност со Член 17 од Конвенцијата. Сосема на крај, во нивниот поднесок, параграф 2 од Член 10 треба да се користи во однос на обврските согласно со член 17.

Во врска со употребата на член 17, Владата се потпре на постојните случаи на Комисијата (поточно на *Glimmerveen and Hagenbeek v. the Netherlands*, бр. 8348/78 и 8406/78, одлука на Комисијата од 11 октомври 1979 година, Одлуки и извештаи (DR) 18, стр. 188, и *Marais v. France*, бр. 31159/96, одлука на Комисијата од 24 јуни 1996 година, DR 86-B, стр. 184) и на *Lehideux u Isorni v. France* (пресуда од 23 септември 1998 година, *Извештаи за пресудите и одлуките* 1998-VII, пр. 2884 и 2886, §§ 47 и 53). Владата укажа на тоа дека онаму каде што Жалителот го користеше правото на слобода на изразување за да го оправда објавувањето на текстови кои што го загрозуваат самиот дух на Конвенција и основните вредности на демократијата, Комисијата секогаш имаше прибежиште кон член 17 од Конвенцијата, дали директно или индиректно, за одбивање на нивните аргументации и за сметање на нивните поднесоци за недопуштени. Судот последователно го потврди таквиот пристап. Во дадениот случај, Владата сметаше дека Судот може да ги следи размислувањата на Комисијата во *Glimmerveen and Hagenbeek*, кои што беа искористени од страна на Судот во *Lehideux and Isorni*, и двата случаи цитирани погоре. Притоа, задачата на Судот беше да ја анализира целта која што беше реализирана, употребениот метод и содржината на книгата на Жалителот со цел да се утврди дали тој ги порекнуваше или не – историските факти.

Според Владата, таа анализа покажа, во врска со одлуките на сите француски судови кои што го испитуваа случајот, дека докажаната цел на книгата на Жалителот беше навистина да се порекне реалноста на

Холокаустот, поради фактот што Жалителот беше оддаден на ревизионистички теории. Владата следствено на тоа, побара од Судот да го отфрли поднесокот како некомпатибилен со одредбите на Конвенцијата.

...

Понатаму, како друга алтернатива, Владата потврди дека, доколку Судот ги отфрли погореспоменатите аргументи, дека одредбите на член 10 на Конвенцијата не беа повредени во дадениот случај. Дури и ако се претпостави дека кривичните пресуди на Жалителот не претставуваа “мешање” во слободата на изразување, тоа мешање беше оправдано во согласност со параграф 2 од член 10. Владата остана на тврдењето дека условите на поднесокот на тој параграф се задоволени, додека продолжи истовремено да се потпира на опсервациите поднесени во согласност со член 17 од Конвенцијата.

Мешањето навистина беше во согласност со Актот од 29 јули 1881 година, како што тој беше изменет со Актот од 13 јули 1990 година. Тоа имаше легитимна цел, без разлика дали главната цел на борба против анти-семитизмот или пак таа за казнување на делување кое што сериозно го загрозуваше јавниот ред или му штетеше на репутацијата и честа на поединците. Според термините кои се наведени во Конвенцијата, стануваше збор за термините “заштита од неред и злосторство” и “заштита на репутацијата или правата на другите.” На крај, имајќи ја во предвид маргината на допозутеното која што беше наменета за националните власти во овој случај, Владата тврдеше дека пресудите за Жалителот го исполнија условот на неопходност и пропорционалност кои што беа идентификувани од страна на случаите на Судот. Во нивниот поднесок, жалбата очигледно беше лошо припремена. Жалителот тврдеше дека член 17 од Конвенцијата беше неправилно користен во врска со него. Тој и понатаму остана на тврдењето дека неговата книга едвај преставуваше политичка критика

на Сионизмот и политиките имплементирани од страна на Израел и дека неговото дело беше погрешно разбрано дури и испревртено од страна на домашните судии, кои, при неговото осудување, ги изразуваа нивните лични мислења. Тој тврдеше дека домашните судови не ја прочитали неговата книга, а далеку од тоа дека темелно ја разгледале истата. Тој тврдеше дека на ниту еден начин не ги порекнуваше нацистичките злосторства или прогонот на Евреите на расна основа, додека пак Владата всушност – особено во нејзините опсервации – жестоко ја бранеше Државата Израел. Тој повтори дека Актот за Слобода на медиумите од 29 јули 1881 година, со кој што се воспостави ограничување на слободата на изразување, не претставуваше “потребна” мерка и не ја задоволи “притискачката социјална потреба” во согласност со Конвенцијата. Тој го повтори неговото право на целосно уживање на слободата на изразување.

...

На основите, Судот забележува дека не е негово да ги оценува составните елементи на кривичните дела во согласност со францускиот закон за порекнување на злосторствата против човештвото, за објавување на изјави со расистичко клеветење или за поттикнување на расна омраза. Националните власти, имено судовите, се оние кои што најпрво треба да го интерпретираат и да го спроведуваат домашното право (види, помеѓу многу други надлежни, *Lehideux and Isorni*, цитирани погоре, стр. 2885, § 50). Задачата на Судот е всушност да ги преиспита согласно со член 10 одлуките кои што се донесени од негова страна во однос на нивната моќ на ценење. Притоа, мора да се задоволи самиот себе дека националните власти ги базираат нивните одлуки на прифатлива анализа на релевантните факти (види пресуда *Incal v. Turkey*, од 9 јуни 1998 година, *Извештаи* 1998-IV, стр. 1566, § 48).

Со оглед на слободата на изразување, судот повтори дека, иако нивните постојни студии на случај ја етаблираат преовладувачката и суштинска природа на оваа слобода во едно демократско општество (види, помеѓу останатите, пресудата *Handyside v. the United Kingdom*, од 7 декември 1976 година, Серија А бр. 24, стр. 23, § 49, и пресудата *Lingens v. Austria*, од 8 јули 1986 година, Серија А бр. 103, стр. 26, § 41), тие исто така ги воспоставуваат и ограничувањата. Судот сметаше, помеѓу останатото, дека “[тука] нема сомнеж дека, како било која друга забележка насочена против основните вредности на Конвенцијата ..., не може да се дозволи оправдувањето на пронацистичката политика да биде предмет на заштита во согласност со член 10” и дека постои “категиорија на јасно утврдени историски факти – како што тоа е Холокаустот – чие што порекнување или ревизија ќе биде отстаренето од член 10 со член 17” (види *Lehideux and Isorni*, цитиран погоре, стр. 2886 и 2884, §§ 53 и 47 соодветно).

Во дадениот случај Судот забележува дека, според тврдењето на Владата, поднесокот не е допуштен во согласност со член 17 од Конвенцијата.

(i) Во однос на првата пресудата на Жалителот за порекнување на злосторствата против човештвото, Судот се осврнува на целта на член 17 од Конвенцијата, кој “се додека се однесува ... на поединци има за цел да ги оневозможи нив да се повикуваат на право кое произлегува од Конвенцијата за впуштање во некаква активност или изведување на некаков акт кој што е насочен кон уништување на некое од правата или слободите кои што се определени во Конвенцијата; ... ниту едно лице нема да може да ги користи одредбите од Конвенцијата за да изведува акти кои што се насочени кон уништување на погореспоменатите права и слободи; ...” (види пресуда *Lawless v. Ireland*, од 1 јули 1961 година, Серија А бр. 3, стр. 45-46, § 7).

Книгата која што доведе до кривичната осуда на Жалителот во детали анализира извесен број на историски настани кои што се однесуваат на Втората Светска Војна, како што е прогонот на Евреите од стран на нацистичкиот режим, Холокаустот и Нурембершките судења. Потпирајќи се на бројни цитати и референци, Жалителот ја доведува во прашање реалноста, обемот и сериозноста на овие историски настани кои не се предмет на дебата помеѓу историчарите, туку – напротив – се јасно воспоставени. Се чини, како што покажаа домашните судови на основ на методолошката анализа и деталните наоди, дека, далеку од тоа да се рестриктира самиот себе на политички или идеолошка критика на Зионизмот и активностите на Државата Израел, или пак да се впушти во објективна студија на ревизионистички теории и да повика на “јавна и академска дебата” за историскиот настан на гасните комори, како што тој тврдеше, Жалителот всушност се поистовети со тие теории и всушност систематски ги порекнува злосторствата против човештвото кои се сторени од страна на нацистите против Еврејската заедница.

Не може да постои сомнеж дека со порекнување на реалноста на јасно утврдени историски факти, како што е Холокаустот, како што тоа го чини Жалителот во неговата книга, тоа не претставува историско истражување кое е аналогно на потрагата за вистината. Целта и резултатот на овој пристап се комплетно различни, со тоа што вистинската цел е да се рехабилитира национално социјалистичкиот режим и, како последица, да се обвинат самите жртвите за фалсификување на историјата. Порекнувањето на злосторствата против човештвото е поради тоа една од најсериозните форми на расна клевета на Евреите и поттикнување на омраза против нив. Порекнувањето на препишување на овој тип на историски факт ги потценува вредностите на кои се базира борбата против расизмот и анти-семитизмот и претставува сериозна закана на јавниот мир.

Таквите акти се некомпатибилни со демократијата и човековите права поради тоа што тие ги загрозуваат правата на другите. Нивните пропоненти неоспориво го дизајнираа тоа потпаѓање во категоријата на цели забрането согласно со член 17 од Конвенцијата.

Судот смета дека главната содржина и општиот тон на книгата на Жалителот, а поради тоа и нејзината цел, се јасно ревизионистички и поради тоа се спротивни на фундаменталните вредности на Конвенцијата, како што тие се изразени во нејзината Преамбула, имено правда и мир. Судот смета дека Жалителот се обидува да го пренасочи членот 10 од Конвенцијата од неговата реална цел преку употреба на неговото право на слобода на изразување од цели кои што се спротивни на текстот и духот на Конвенцијата. Таквите цели, доколку се признаат, ќе придонесат кон уништувањето на правата и слободите гарантирани со Конвенцијата.

Следствено на тоа, Судот смета дека, во согласност со членот 17 од Конвенцијата, Жалителот не може да се потпре на одредбите на членот 10 од Конвенцијата во однос на неговата осуда за порекнување на злосторствата против човештвото.

Од погоре наведеното следи дека овој дел на жалбата е некомпатибилен *ratione materiae* со одредбите од Конвенцијата во рамки на значењето на член 35 § 3 и мора истиот да биде одбиен во однос на член 35 § 4.

(ii) Судот мора следно да ги испита аспектите од книгата на Жалителот која што ги критикува акциите на државата Израел и на Еврејската заедница и притоа довеле до осудите на Жалителот за објавување на изјави со клеветење на расна основа и поттикнување на расна омраза..... Судот забележува – а Владата не се спротивставува на тоа – дека овие кривични пресуди може да се сметаат како мешање од страна на јавните власти во уживањето на слободата на изразување гарантирани со член 10 § 1 од Конвенцијата. Страните се согласија

дека мешањето беше “во согласност со законот”, имено деловите 24, шести параграф, и 32, втор параграф, на Актот од 29 јули 1881 година, кој што е изменет со Актот од 13 јули 1990 година.

Судот смета дека мешањето беше насочено кон реализација на најмалку две легитимни цели кои што се обезбедени во Конвенцијата: “превенција на неред и криминал” и “заштитата на репутацијата и правата на другите”. Спротивно на тврдењата на Жалителот дека релевантните одредби од Актот од 1881 година беа ставени во сила со цел да дозволат незаконска цензура и дека тие не претставуваа потребни мерки во едно демократско општество, Судот потврди дека одредбите се со цел да обезбедат мирна коегзистенција на Француската популација (види *Marais*, цитирано погоре).

Поради истите причини како наведените погоре (види параграф (i) погоре), и имајќи го во предвид генерално ревизионистичкиот тон на книгата, Судот имаше сериозни сомнежи во однос на тоа дали изразот на такви мислења може да привлече заштита на одредбите на член 10 од Конвенцијата. Всушност, иако политичката критика на Државата Израел, или било која друга држава, неспорно потпаѓа во рамките на оваа одредба, Судот смета дека Жалителот не се лимитира самиот на таква критика, туку дека истиот спроведува докажана расистичка цел.

Сепак, Судот не смета за нужно потребно да одлучи по тоа прашање во дадениот случај, поради фактот што тој смета дека овој дел на жалбата во секој случај не е добро основана.

Всушност, тој смета дека, имајќи го во предвид делото на Жалителот, основите на кои домашните судови го осудија за објавување на изјави со клеветење на расна основа и за поттикнување на расна омраза беа релевантни и доволни како и мешањето го сметаа за “потребно во едно демократско општество” во рамки на значењето на член 10 § 2 од Конвенцијата.

Од ова следи дека овој дел на поднесокот мора да биде отфрлен како очигледно не основан добро во согласност со член 35 §§ 3 и 4 на Конвенцијата.

2. Подносителот покренa неколку жалби во врска со кршењето на член 6 § 1 од Конвенцијата, гледан одвоено и во комбинација со член 4 на Протокол бр. 7 на Конвенцијата, на кој релевантните одредби гласат како што следи:

Член 6 § 1 на Конвенцијата

“При определување ... на било кое кривично дело против него, секој има право на фер...сослушување...од страна на независен и непарцијален трибунал етаблиран со закон...”

Член 4 на Протокол бр. 7

“1. Никој нема да биде одговорен да биде суден или казнет повторно за кривични постапки во јурисдикција на истата држава за кривично дело за кое што тој е конечно притворен и осуден во согласност со законот и кривичната постапка на таа држава. ...”

а. Потпирајќи се на член 6 § 1 на Конвенцијата, Жалителот главно се жалеше дека домашните судови беа нефер. Тој објасни дека судовите систематски го одбија поднесокот на неговата одбрана, дека судењето се случуваше во услови кои што на нефер начин го ставија во непогодна позиција во одбраната на неговиот случај. Тој особено го предизвика одбивањето на домашните судови да ги соедини петте постапки кои што беа покренати против него, со наведување на кршење на правилото *non bis in idem* и потпирајќи се на Член 6 § 1 на Конвенција и член 4 на Протоколот бр. 7.

Владата го оспори тој поднесок, тврдејќи дека постапките во целина не го загрозуваа правото на Жалителот на фер судење во рамки на

значењето на член 6 § 1 од Конвенцијата. Поточно, во однос на одбивањето да се соединат постапките, тие тврдеа дека, бидејќи постоеа пет различни сетови на постапки во однос на различни текстови (а притоа и факти) и кривични дела, одлуката за соединување на постапките беше изборна административна мерка која што беше прашање на дискреција на судот. Тие забележаа дека, во дадениот предмет, постапките беа спроведени на различни датуми од различни граѓански страни, жалбите беа изразени на различен начин, дека стануваше збор за две изданија на книгата, дека Жалителот беше гонет за различни делови на текстови од двете изданија, дека беа инволвирани различни кривични дела, и дека соединувањето на постапките притоа не беше оправдано во однос на правилното спроведување на правдата. На ист начин, Владата тврдеше дека се работи за посебна природа на кривичните дела против медиумската легислатива. Овие беа водени од Актот од 1881 година, кој што воспостави посебни процедурални услови. Неуспехот да се исполнат тие услови ги направи постапките неповратно неосновани и невалидни. Притоа, онаму каде што случаите беа соединети и беше утврдено дека настанал процедурален пропуст, сите различни сетови на постапки би можело да се тргнат на страна, со што самите судови не беа наклонети кон наредување на соединувања.

Владата тврдеше дека со одбивањето да се соединат случаите не се загрозуваше правото на Жалителот на фер судење поради тоа што, и покрај одбивањето, случаите беа разгледани едновремено од страна на истите судии. Тие укажаа на тоа дека Жалителот имаше можност да ја поднесе неговата одбрана до Апелациониот Суд и до Касациониот Суд. Жалителот не покажа како одбивањето од страна на судиите на Апелациониот Суд да наредат соединување на случаите го оневозможи него да обезбеди фер судење на неговиот случај. Владата додаде дека затворските казни беа наредени да се спроведуваат истовремено.

Имајќи го во предвид фактот дека одбивањето да се соединат случаите резултираше со пет пресуди кои му беа изречени на Жалителот наместото на една, Владата тврдеше дека оваа жалба не се однесуваше на правото на фер судење туку повеќе се однесуваше на извршувањето на пресудите, што не беше област која што беше покриена од страна на Конвенцијата.

Владата понатаму тврдеше дека ефектот на наредбата на Апелациониот Суд пресудите да се извршуваат истовремено беше тоа дека истовремените пресуди не го надминуваа статутарниот максимум на казна која што не ќе бешевозможен за најсериозното кривично дело во случај кога петте случаи би се споиле. Во однос на паричните казни, Владата забележа дека вкупниот износ на паричните казни кој што беше изречен за петте случаи беше далеку помалку од статутарниот максимум на парична казна за најсериозното кривично дело. Понатаму, Жалителот секогаш можеше да побара паричните казни да се соберат во рамки на најголемата поединечна сума.

Жалителот одговори дека не беше покажано дека доколку се случеше да се покрене еден сет на постапки, што би било логично бидејќи само една книга од ист автор беше предмет на разгледување, дека казната ќе беше иста како петте кумулативни казни. Тој додаде дека големиот број на постапки го задолжија на зголемени трошоци во однос на поднесените жалби до Касациониот Суд. Во неговиот поднесок, причината за одлуката да се покренат неколку сетови на постапки беше да се преувеличи ризикот од закана на јавниот ред и да се оправдаат појаките репресивни мерки во очите на јавноста.

Судот смета дека жалбата за одбивањето да се соединат постапките е само еден аспект на општата нефер ситуација на кој се жали Жалителот и поради тоа ќе ги разгледа жалбите за не фер ситуација во

однос на постапките, кои што Жалителот ги поднесе во согласност со член 6 § 1 од Конвенцијата, заедно со жалбата во согласност со член 4 од Протоколот бр. 7 од Конвенцијата.

Првото прашање кое што треба да се земе предвид притоа е применливоста на Член 4 од Протоколот Бр.7. Судот повторува дека, согласно неговата постојна судска пракса, “целта на Член 4 од Протоколот Бр.7” е да го забрани повторувањето на кривичните постапки кои што се завршени со конечна одлука. Поради тоа, таа одредба не може да се примени пред да бидат отворени нови постапки (види пресуда *Gradinger v. Austria* од 23 октомври 1995, Серија А бр. 328- С, стр.65, § 53). Во дадениот случај постапките беа водени последователно, па тоа не може да се каже дека Жалителот бил обвинуван неколку пати “за кривично дело за кое тој веќе бил конечно ослободен или осуден”, како што беше очекувано, согласно самата таа одредба. Понатаму, Член 4 од Протоколот Бр.7 не доаѓа во предвид освен ако истото кривично дело не е казнето два или повеќе пати. Тоа не е случај овде: како што е наведено погоре, во однос на одлуката да не се соединат постапките, постоеја одвоени кривични дела (види пресуда *mutatis mutandis, Oliveira v. Switzerland* од 30 јули 1998, *Reports* 1998-V). Согласно тоа, Член 4 од Протоколот Бр.7 не е применлив во сегашниот случај.

Судот притоа ќе го испита приговорот единствено по Член 6 § 1 од Конвенцијата.

Имајќи го во предвид одбивањето да се спојат петте сетови на постапки, судот повторува дека неговата судска пракса го воспоставува општиот принцип на “правилно спроведување на правдата” и дека мерките преземени од домашните судови како што е

одбивањето да се спојат постапките, мора да се оценат согласно тоа дали беа соодветни и разумни (види пресуда *Boddaert v. Belgium*, од 12 октомври 1992, Серија А бр. 235-D, стр. 82-83, §§ 38-39).

Судот покажува на тоа дека дадениот случај презентира извесен број на потешкотии. Тие настанаа, најпрво, од големиот број на граѓански страни кои, како и обвинителството, преземаа одвоени активности на различни датуми во однос на различните делови на текстови од двете изданија на книгата на Жалителот. Понатаму, Жалителот беше гонет за неколку одделни кривични дела (порекнување на злосторства против човештвото, келвета, поттикнување на дискриминација). На крај, во однос на кривичните дела сторени во однос на медиумите, беше очигледно, како што укажа и Владата, дека предметната материја беше од посебна природа и раководена со специјални процедурални правила.

Судот забележува дека судовите воспоставиле тесна поврзаност помеѓу постапките. Имајќи придобивка од нивната дискрециона моќ и имајќи ги во предвид потешкотиите споменати погоре, тие одлучија да не ги соединуваат случаите, но сослушувањата се имаат одржано за петте случаи во исти денови во Кривичниот суд, Апелациониот суд и во Касациониот суд, кои што допринеле да се минимизираат ефектите од нивното одвоено држење. Понатаму, сите судски досиеа и сите претходни истражни мерки беа додадени на секое одвоено досие.

Со одлуката да не се спојат постапките не се постигна ефект за ограничување на можноста на Жалителот за поднесување на неговата одбрана во текот на петте сета на постапки.

На крај, во однос на казните, Судот забележува дека Апелациониот Суд одлучи по своја сопствена одлука да нареди затворските казни да

се одлежуваат истовремено и дека вкупната должина да не го надмине статутарниот максимум на затворска казна која што може да се изрече за најсериозното кривично дело доколку петте случаи беа споени.

Во однос на паричните казни, иако тие не беа во рамки на најголемата поединечна сума, треба да се посочи дека вкупната сума на изречените парични казни во петте случаи изнесуваше FRF 170,000, што беше многу помалку од статутарната максимум изречива парична казна за најсериозното кривично дело (FRF 300,000).

Имајќи го во предвид погореспоменатото, Судот смета дека комплексноста и посебната природа на предметните кривичните дела може разумно да се чини дека изискува од нив да “се справуваат со паралелни постапки”. Судот смета дека одбивањето да се спојат постапките беше мотивирани од размислувања кои што се однесуваа на доброто функционирање на системот на правдата и дека, според околностите на овој случај, делувањето на надлежните власти беше во согласност со фер балансот кој што требаше да се постигне помеѓу различните аспекти на овој фундаментален услов.

Понатаму, Судот не гледа никаков друг фактор согласно кој би можело да се утврди дека правото на Жалителот на фер судење во рамки на значењето на Член 6 § 1 од Конвенцијата беше загрозено. Всушност, домашните судови ја изрекоа нивната пресуда на крајот на спротивставените постапки во текот на кои Жалителите беа сослушани во однос на различните докази кои што беа изнесени. Жалителот беше во можност да ги предизвика аргументите кои што беа поднесени од страна на обвинителството и да ги поднесе сите опсервации и аргументи кои што тој ги сметаше за потребни.

Судот се чини дека го испитал кредибилитетот на различните докази кои што беа приложени имајќи ги притоа во предвид сите околности на случаите и дека истиот се посветил значително при размислувањето за неговите одлуки. Само поради фактот дека Жалителот не се согласува со одлуките на судовите не е доволно да се заклучи дека постапките беа нефер.

Од погоренаведеното следи дека поднесокот мора да биде отфрлен како очигледно не основан добрно во однос на член 35 §§ 3 и 4 на Конвенцијата.

...

с. Жалителот исто така подвлече дека медиумското известување на домашните постапки се случуваше во една тензична и непријателска средина. Тој тврдеше дека бил жртва на една а нефер кампања и судење од страна на медиумите, кои што беа решени да го прикажат како ревизионист.

Претпоставувајќи дека Жалителот навистина ги потрошил домашните правни лекови во тој однос, Судот наведува дека постои ошто признание на фактот дека судот не може да функционира во вакуум. Иако судовите се единствениот форум за утврдување на вината невиноста на дадена личност за некое кривично дело, тоа не значи дека на тоа не смее да му претходи претходна или истовремена дискусија на темата на судењата, без разлика дали се работи за специјализирани журнари, општо во новините или помеѓу јавноста воопшто (види, *mutatis mutandis*, пресуда *The Sunday Times v. the United Kingdom* (бр. 1), пресуда од 26 April 1979, Серија А бр. 30, стр. 40, § 65).

Имајќи во предвид дека не ги надминува границите наметнати со интересите за правилното спроведување на правдата, известувањето, вклучително и коментирањето, на судски постапки придонесува на

нивниот публицитет и поради тоа е совршени компатибилно со условите наведени во согласност со член 6 § 1 од Конвенцијата дека сослушувањата треба да се јавни. Медиумите не само што имаат за задача да комуницираат такви информации и идеи: јавноста исто така има право истите да ги добива (ibid.). Ова е уште повеќе случај кога се работи за јавно лице, како што тоа е во предметниот случај, политичар или писател. Таквите лице неминовно и со знаење се ставаат на располагање на темелно испитување од страна на новинарите и јавноста воопшто (види, помеѓу останатите, *Lingens*, цитирана погоре, стр. 26, § 42). Поради тоа, границите на прифатлив коментар се пошироки во однос на таквото лице отколку во однос на приватно лице (ibid.). Во секој случај, јавните лица имаат право да ги уживаат гаранциите на фер судење како што тоа е дефинирано во член 6 § 1 на Конвенција, кои го вклучуваа и правото на непристрасен трибунал, на истиот основ како и за секое друго лице. Ова мора да се има во предвид од страна на новинарите која се коментира за кривични постапки кои што се во тек, поради фактот што ограничувањата на дозволен коментар не смее да ги надминат изјавите кои што би можеле да створат предрасуди, без разлика дали намерно или не, на шансите на дадено лице за добивање на фер судење или да ја омаловажат довербата на јавноста во улогата на судовите во извршувањето на кривичната правда (види пресуда *Worm v. Austria*, од 29 август 1997 година, *Извештаи* 1997-V, стр. 1552, § 50; *Pullicino v. Malta* (dec.), бр. 45441/99, 15 јуни 2000 година; и, особено, *Papon v. France* (бр. 2) (dec.), бр. 54210/00, ECHR 2001-XII (извадоци)).

Судот забележува дека Жалителот беше гонет за книга која што беше контроверзна од моментот на нејзиното објавување, и дека може да се очекува да се покрене жестока дебата која што би го опкружила самото судење. Во однос на мислењето на Судот, во секој случај,

Жалителот не покажа дека беше водена медиумска кампања против него која беше од такви размери за да може да влијае или да се надева дека може да влијае на мислењето на судиите и на резултатот од тврдењата. Напротив, самата должина на судењето, која што се одвиваше во текот на четири дена на сослушувања по жалбата, покажа дека судиите дозволија секоја од страните да даде свои сопствени поднесоци и дека делуваше на објективен начин по добивање на анализата за аргументите и на релевантните делови на текстови на предметната книга.

Имајќи ги во предвид погоре дадените објаснувања, следи дека овој дел на жалбата мора да се одбие како очигледно не добро основана, во однос на член 35 §§ 3 и 4 од Конвенцијата.

...

Поради овие причини, Судот едногласно

Го смета поднесокот за недопуштен.